

HOSTOVÁNÍ STAATSKAPELLE BERLIN / GUEST PERFORMANCE BY STAATSKAPELLE BERLIN

Účinkující / Performers

Staatskapelle Berlin

Jakub Hrůša – dirigent / conductor

Jan Bartoš – klavír / piano

17. 11. 2024

19 h, Janáčkovo divadlo /
7 pm, Janáček Theatre

Program

Ludwig van Beethoven

Koncert pro klavír a orchestr č. 5 Es dur,
op. 73, „Císařský“

- I. Allegro
- II. Adagio un poco mosso
- III. Rondo: Allegro

Přestávka

Johannes Brahms

Symfonie č. 1 c moll, op. 68

- I. Un poco sostenuto – Allegro
- II. Andante sostenuto
- III. Un poco allegretto e grazioso
- IV. Adagio – Allegro non troppo ma con brio

Programme

Ludwig van Beethoven

Piano Concerto No. 5 in E-flat major,
Op. 73 – The “Emperor” Concerto

- I. Allegro
- II. Adagio un poco mosso
- III. Rondo: Allegro

Intermission

Johannes Brahms

Symphony No. 1 in C minor, Op. 68

- I. Un poco sostenuto – Allegro
- II. Andante sostenuto
- III. Un poco allegretto e grazioso
- IV. Adagio – Allegro non troppo ma con brio

Završitel hudebního klasicismu Ludwig van Beethoven (1770 až 1827) patosem své tvorby, výběrem hrdinských námětů a užíváním nekonvenčních výrazových prostředků v mnohém předznamenával následující období romantismu. Jeho *Koncert pro klavír a orchestr č. 5 Es dur, op. 73*, zvaný „*Císařský*“ je jeho poslední dokončenou skladbou tohoto žánru (šestý klavírní koncert zůstal pouze v torzu). Komponoval jej roku 1809, tedy v době, kdy Rakousko vedlo na svém území válku proti Napoleonově Francii a Vídeň, kde tehdy skladatel žil, byla obléhaná. Koncert je zářným příkladem Beethovenova heroického stylu a slyšíme v něm jasné prvky skladeb inspirovaných vojenstvím, jež byly v době napoleonských válek v Rakousku v módě. Beethovenův *5. klavírní koncert* bývá z ideového hlediska často dáván do souvislosti s jeho třetí symfonií *Eroicou*. Má klasickou třívětou stavbu s rozměrnou jásavou první částí v sonátové formě a smířlivou střední větou, která plynule přejde do energického ronda finále.

Ohledně přívlastku „*Císařský*“ tohoto koncertu panují nejasnosti. Od Beethovena tento název určitě nepochází a skladba zřejmě ani s žádným císařem nijak nesouvisí (rozhodně ne s Napoleonem, kterého Beethoven nejdříve obdivoval, ale když se v roce 1804 prohlásil císařem, skladatel na něj zanevřel). Beethoven ji ve skutečnosti věnoval habsburskému arcivévodovi Rudolfovi, jenž se později stal olomouckým biskupem, našeho skladatele finančně podporoval a byl dokonce i jeho žákem v klavírní hře i kompozici. Zmíněný přívlastek tak nejspíš povstal z iniciativy anglického vydavatele díla.

Ač byl Beethoven svá díla pro klavír zvyklý premiérovat sám, prvního uvedení *5. koncertu* se jako sólista v listopadu 1811 v Lipsku ujal Friedrich Schneider, jelikož skladatel v té době již téměř neslyšel. O rok později zazněl poprvé ve Vídni, kdy jej interpretoval vynikající klavírista a Beethovenův žák Carl Czerny. Tato skladba později tvořila oblíbenou složku klavírního repertoáru Franze Liszta a je dodnes stálíci na koncertních pódiích.

Johannes Brahms (1833–1897) byl ve své době považován za zcela nemoderního skladatele. Ač žil a tvořil v době vrcholného romantismu, a dokonce byl velmi ovlivněn Robertem Schumannem, tedy romantikem par excellence, brzy zjistil, že tento kompoziční sloh mu příliš nevyhovuje. Rád se nechával inspirovat hudební minulostí, zejména mistry období pozdního baroka a klasicismu. Psal pouze absolutní hudbu a k hudbě programní, která je pro romantismus více než typická, svou pozornost nikdy neobrátil. Zajímavé je, že Brahms také vůbec nepřítahovala opera, o jejíž kompozici se ani nepokusil. Stejně jako velcí skladatelé předchozích slohových období byl i Brahms mistrem čistě a přehledné formy. Nelze však mít představu, že byl tento významný skladatel nějakým zpátečníkem nebo hudebním opozdilcem, jak jej nazývali jeho odpůrci zejména z řad přívrženců novoněmecké hudební školy. Jeho hudba je od skladeb předchozích období jasně rozlišitelná. Brahms klasické formy aktualizoval a nebál se používat novátorské harmonické postupy.

Ke kompozici formy, která jej proslavila, přistoupil až ve zralém věku. Na své *Symfonii* č. 1 sice začal pracovat již v roce 1854, pak však práci na řadu let odložil a dokončil ji až roku 1876, tedy ve čtyřiatřiceti letech. Hned první tóny skladby nám napoví, že Brahms svou symfonickou prvotinu koncipoval jako závažné umělecké sdělení, svou hloubkou i charakterem nikoliv nepodobné Beethovenově *Osudové*. Skladatel po celou dobu udržuje posluchače v neustálém napětí a je zřejmé, že řeší klíčové problémy světa i vlastního údělu. Brahmsova *Symfonie* č. 1 měla premiéru 4. listopadu 1876 v Karlsruhe a prakticky okamžitě si získala značné uznání hudební veřejnosti jako umělecky neobyčejně vyspělé a pro mnohé inspirativní dílo.

Petr Ch. Kalina

— — — — —

Ludwig van Beethoven (1770–1827), who brought musical Classicism to its pinnacle, in many ways paved the way for the following period of Romanticism with the pathos of his work, his choice of heroic subjects and the use of unconventional means of expression. His *Piano Concerto No. 5 in E-flat major, Op. 73*, known as the “*Emperor Concerto*”, is his last completed composition in this form (only fragments have remained of his sixth piano concerto). He composed it in 1809, at a time when Austria was waging a war on its own territory against Napoleon’s France and when Vienna, where the composer was living at the time, was under siege. The concerto is a shining example of Beethoven’s heroic style and we hear in it clear elements of the military-inspired compositions that were in fashion in Austria during the Napoleonic Wars. From an ideological point of view, Beethoven’s Fifth Piano Concerto is often associated with his third *Eroica* symphony. It has a classic three-movement structure with an expansive and jubilant first movement in sonata form and a conciliatory middle movement that flows smoothly into an energetic rondo finale.

There is some confusion about the name “*Emperor*” given to this concerto. This name certainly does not come from Beethoven, and the piece is evidently not related to any emperor in particular (certainly not to Napoleon, who Beethoven first initially admired and later took a dislike to when he declared himself emperor in 1804). Beethoven in fact dedicated it to the Habsburg Archduke Rudolf, who later became Bishop of Olomouc, supported the composer financially and was even his pupil in piano playing and composition. The given epithet most likely arose at the initiative of the English publisher of the work.

Although Beethoven was used to playing his piano works himself in premiere, Friedrich Schneider took his place as soloist for the first performance of the Fifth Concerto in Leipzig in November 1811 as the composer had almost completely lost his hearing by that time. A year later, it was performed for the first time in Vienna, when it was interpreted by the outstanding

pianist and Beethoven's student Carl Czerny. The composition was later a favourite piece in Franz Liszt's piano repertoire and is still performed constantly on concert stages to this day.

Johannes Brahms (1833–1897) was considered a completely unmodern composer in his time. Although he lived and composed in the era of peak Romanticism and was even greatly influenced by Robert Schumann, a romantic par excellence, he soon discovered that this compositional style did not particularly suit him. He liked to find inspiration in the musical past, particularly in the masters of the late Baroque and Classicist periods. He wrote only absolute music and never turned his attention to the programme music that is more than typical of Romanticism. Interestingly, Brahms was also not attracted in the slightest to opera, the composition of which he never even attempted. Like the great composers of previous stylistic periods, Brahms was also a master of a pure and uncluttered form. There is no question, however, of this distinguished composer being some kind of reactionary or musical straggler, as his opponents called him, especially those among the ranks of the New German school of music. His music is clearly distinguishable from the compositions of previous periods. Brahms updated classical forms and was not afraid to use innovative harmonic techniques.

He did not attempt a composition in the form that made him famous until he was of a mature age. Although he began work on his *Symphony No. 1* as early as 1854, he set this work aside for a number of years and did not complete it until 1876 at the age of thirty-four. The very first notes of the piece tell us that Brahms conceived his symphonic debut as a serious artistic message, not unlike Beethoven's fifth "*Fate*" symphony in its depth and character. Throughout, the composer keeps the listener in constant tension and it is obvious that he is considering the crucial problems of the world and his own destiny. Brahms's *Symphony No. 1* was premiered on 4 November 1876

in Karlsruhe and almost immediately gained considerable recognition from the musical public as an extraordinarily advanced work artistically that was inspirational for many people.

Petr Ch. Kalina

Staatskapelle Berlin

Berlínská Staatskapelle náleží díky své více než 450leté tradici k nejstarším orchestrům světa. Vznikla v roce 1570 jako dvorní kapela braniborského knížete Joachima II. a svůj umělecký domov našla v Královské dvorní opeře Unter den Linden, jejíž stavbu inicioval v roce 1742 pruský panovník Friedrich II.; od té doby je orchestr pevně spjat s budovou opery v srdci Berlína. Provoz opery a také koncertní řady orchestru, které se pravidelně konaly od roku 1842, řídily významné hudební osobnosti. V průběhu historie formovali interpretační a výrazovou kulturu Staatskapelle Berlin dirigenti jako Gaspare Spontini, Felix Mendelssohn Bartholdy, Giacomo Meyerbeer, Felix von Weingartner, Richard Strauss, Erich Kleiber, Wilhelm Furtwängler, Herbert von Karajan, Franz Konwitschny a Otmar Suitner.

Od konce roku 1991 do začátku roku 2023 stál v čele berlínské Staatskapelle jako generální hudební ředitel Daniel Barenboim. Během této doby soubor Staatskapelle trvale prokazoval svou vynikající úroveň během četných hostování v Evropě, Izraeli, Japonsku, Číně a Austrálii a rovněž v Severní a Jižní Americe. K nejvýznamnějším událostem patřilo provedení všech Beethovenových symfonií a klavírních koncertů ve Vídni, Paříži, Londýně, New Yorku a Tokiu, uvedení všech velkých scénických děl Richarda Wagnera na festivalu Státní opery v roce 2002 a také trojí uvedení Wagnerova díla *Prsten Nibelungů* v Japonsku. U příležitosti slavnosti v roce 2007 následoval v Berlínské filharmonii desetidílný Mahlerův cyklus pod vedením Daniela Barenboima a Pierra Bouleze, který byl s úspěchem proveden také ve Vídeňském hudebním spolku (Musikverein Wien) a v newyorské Carnegie Hall. K vrcholům uplynulých let patřil rovněž devítidílný cyklus Brucknerových děl, provedený v roce 2012 ve Vídeňském hudebním spolku a v roce 2016/2017 v tokijské Suntory Hall, newyorské Carnegie Hall a Pařížské filharmonii, a také koncertní provedení Wagnerova *Prstenu Nibelungů* na festivalu Proms 2013 v Londýně. Daniel Barenboim prezentoval se souborem berlínské Staatskapelle Brahmsovy a Schumannovy symfonie na turné po celém světě.

Vysokou uměleckou kvalitu souboru Staatskapelle Berlin dokumentuje řada nahrávek na CD a DVD, a to jak oper, tak i symfonických děl. Najdeme mezi nimi kompletní nahrávky Beethovenových, Brucknerových, Brahmsových a Schumannových symfonií, dále nahrávky Beethovenových, Chopinových, Lisztových a Brahmsových klavírních koncertů a symfonických děl, instrumentálních koncertů a orchestrálních písní Strausse, Sibelia, Čajkovského, Dvořáka, Elgara a Debussyho. Nedávno se rovněž pod hudebním vedením Daniela Barenboima uskutečnily studiové produkce Wagnerových děl *Bludný Holanďan*, *Tannhäuser* a *Lohengrin*, Beethovenova *Fidelia* a Straussovy *Elektry* a záznamy scénických produkcí děl R. Wagnera *Tannhäuser*, *Parsifal* a *Tristan a Isolda*, Verdiho *Trubadúra* a *Falstaffa*, Bergovy opery *Lulu*, *Carské nevěsty* Rimského-Korsakova, Schumannova díla *Scény z Goethova Fausta*, Prokofjevovy opery *Hráč* a baletu *Louskáček* P. I. Čajkovského (vše pod vedením Daniela Barenboima), Mozartovy opery *Figarova svatba* (pod vedením Gustava Dudamela), Straussova *Růžového kavalíra* (pod taktovkou Zubina Mehty), Janáčkovy *Její pastorkyně* (pod vedením Simona Rattlea) a Wagnerova *Prstenu Nibelungů* (pod vedením Christiana Thielemanna). U příležitosti 450. výročí vzniku berlínské Staatskapelle byla v roce 2020 vydána edice CD s historickými a současnými nahrávkami a toto mimořádné jubileum kromě toho provázela také knižní publikace a výstava. V sezoně 2022/2023 hostoval soubor Staatskapelle s koncertním provedením symfonií v Japonsku, Jižní Koreji a rovněž v Dánsku, Vídni a Paříži. Asijské turné se uskutečnilo pod hudebním vedením Christiana Thielemanna, který s orchestrem debutoval v červnu 2022 symfonickým koncertem (mj. se 7. symfonií A. Brucknera) a na podzim téhož roku dirigoval ve Státní opeře nové nastudování Wagnerovy tetralogie *Prsten Nibelungů*. Koncem roku 2023 si bylo možno vyslechnout Brahmsovy symfonie v provedení orchestru berlínské Staatskapelle ve čtyřech nejvýznamnějších hudebních centrech v Kanadě a USA.

V září 2023 byl novým generálním hudebním ředitelem Staatskapelle Berlin jmenován Christian Thielemann, jenž se ujal své funkce na začátku sezony 2024/2025. U příležitosti své první sezony bude dirigovat tři abonentní koncerty a několik mimořádných koncertů, mj. i během hostování ve Vídni. Kromě toho berlínská Staatskapelle hostovala na podzim 2024 v Luzernu a v Kolíně nad Rýnem.

The Staatskapelle Berlin has a tradition stretching back more than 450 years, making it one of the oldest orchestras in the world. It was founded in 1570 as the court band of Joachim II Prince of Brandenburg and later found its artistic home at the Royal Court Opera Unter den Linden, the construction of which was initiated in 1742 by Friedrich II of Prussia; since that time, the orchestra has been closely bound to the opera house building in the heart of Berlin. The running of the opera and the orchestra's series of concerts, which have been held on a regular basis since 1842, have been managed by prominent figures in the world of music. Over the course of history, conductors such as Gaspare Spontini, Felix Mendelssohn Bartholdy, Giacomo Meyerbeer, Felix Weingartner, Richard Strauss, Erich Kleiber, Wilhelm Furtwängler, Herbert von Karajan, Franz Konwitschny and Otmar Suitner have all played their part in shaping the culture of interpretation and expression at Staatskapelle Berlin. Daniel Barenboim headed the Staatskapelle Berlin as general music director from late 1991 to the beginning of 2023. During this time, the Staatskapelle Berlin ensemble has consistently demonstrated its excellence during numerous guest appearances in Europe, Israel, Japan, China and Australia, as well as in North and South America. Highlights have included performances of all of Beethoven's symphonies and piano concertos in Vienna, Paris, London, New York and Tokyo, performances of all of Richard Wagner's major stage works at the Festtage der Staatsoper 2002, as well as three performances of Wagner's

Der Ring des Nibelungen in Japan. A ten-part Mahler cycle under the baton of Daniel Barenboim and Pierre Boulez followed at the Berliner Philharmonie on the occasion of the festivities in 2007 and was also performed with great success at the Musikverein Wien and Carnegie Hall in New York. Highlights in recent years have also included a nine-part cycle of works by Bruckner performed at the Wiener Musikverein in 2012 and at the Suntory Hall in Tokyo, Carnegie Hall in New York and the Philharmonie de Paris in 2016/2017, as well as a concert performance of Wagner's *Der Ring des Nibelungen* at the Proms in London in 2013. Daniel Barenboim and the Staatskapelle Berlin have presented symphonies by Brahms and Schumann on tour around the world. The superb artistic quality of the Staatskapelle Berlin is documented by a number of CD and DVD recordings of both operas and symphonic works, among which we can find complete recordings of symphonies by Beethoven, Bruckner, Brahms and Schumann, as well as recordings of piano concertos by Beethoven, Chopin, Liszt and Brahms and symphonic works, instrumental concertos and orchestral songs by Strauss, Sibelius, Tchaikovsky, Dvořák, Elgar and Debussy. Recently, studio productions have also been produced under the musical direction of Daniel Barenboim of Wagner's *Der fliegende Holländer*, *Tannhäuser* and *Lohengrin*, Beethoven's *Fidelio* and Strauss's *Elektra*, as well as recordings of stage productions of Richard Wagner's *Tannhäuser*, *Parsifal* and *Tristan und Isolde*, Verdi's *Il trovatore* and *Falstaff*, Berg's *Lulu*, Rimsky-Korsakov's *The Tsar's Bride*, Schumann's *Szenen aus Goethes Faust*, Prokofiev's opera *The Player* and the ballet *The Nutcracker* by Tchaikovsky (all conducted by Daniel Barenboim), Mozart's *Le nozze di Figaro* (conducted by Gustavo Dudamel), Strauss's *Der Rosenkavalier* (conducted by Zubin Mehta), Janáček's *Jenůfa* (conducted by Simon Rattle) and Wagner's *Der Ring des Nibelungen* (conducted by Christian Thielemann). An edition of historical and contemporary recordings was released on CD in 2020 on the occasion of the 450th anniversary of the Staatskapelle Berlin,

and this extraordinary jubilee was also accompanied by a book publication and an exhibition. The Staatskapelle Berlin toured Japan and South Korea, as well as Denmark, Vienna and Paris, with performances of symphony concerts in the 2022/2023 season. The Asian tour took place under the musical direction of Christian Thielemann, who made his debut with the orchestra in June 2022 with a symphony concert (including Anton Bruckner's Seventh Symphony) and who in the autumn of the same year conducted a new production of Wagner's tetralogy *Der Ring des Nibelungen* at the State Opera. Brahms's symphonies could be heard as performed by the Staatskapelle Berlin at four of the most important music centres in Canada and the USA at the end of 2023. Christian Thielemann was appointed the new general music director of the Staatskapelle Berlin in September 2023, and took up his post at the beginning of the 2024/2025 season. On the occasion of his first season, he is to conduct three subscription concerts and a number of extraordinary concerts, including guest appearances in Vienna. In addition to this, the Staatskapelle Berlin also performed in Lucerne and Cologne in the autumn of 2024.

Staatskapelle Berlin 1570

Staatsoper Unter den Linden

© Jakob Tillmann

Experience world-class opera and concerts with the over 450-years-old Staatskapelle Berlin under the direction of General Music Director Christian Thielemann.

Welcome to the historical, extensively restored opera house Unter den Linden in the centre of Berlin, home to a 280-year long, outstanding artistic tradition.

Staatsoper
Unter den Linden
staatsoper-berlin.de

Jakub Hrůša

Dirigent

Jakub Hrůša je šéfdirigentem Bambereských symfoniků, hlavním hostujícím dirigentem České filharmonie a bývalým hlavním hostujícím dirigentem Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia. V minulosti stejnou pozici zastával i u londýnského Philharmonia Orchestra. Je častým hostem nejproslulejších světových orchestrů. Mimořádně blízký vztah jej pojí s Vídeňskými i Berlínskými filharmonikami, Symfonickým orchestrem Bavorského rozhlasu, Mnichovskou filharmonií, orchestrem lipského Gewandhausu, drážďanskou Staatskapelle, orchestrem curyšské Tonhalle, luzernským festivalovým orchestrem, Orchestre de Paris, Filharmonickým orchestrem francouzského rozhlasu, NHK Symphony a Mahlerovým komorním orchestrem. Ve Spojených státech spolupracuje s Clevelandským orchestrem, Newyorskou filharmonií, Chicagskými symfonikami a Bostonským symfonickým orchestrem. Jako operní dirigent připravil představení pro Vídeňskou státní operu (*Věc Makropulos*), Royal Opera House, Covent Garden (*Carmen*), Opéra National de Paris (*Rusalka* a *Veselá vdova*) a Curyšskou operu (*Věc Makropulos*). V sezoně 2021/2022 se vrátil do Royal Opera House k nastudování Wagnerova *Lohengrina*. Pro Salzburger Festspiele 2022 nastudoval Janáčkovu *Káťu Kabanovou*. Je rovněž pravidelným hostem na festivalu v Glyndebourne, kde nastudoval opery *Vanessa*, *Příchody lišky Bystroušky*, *Sen noci svatojánské*, *Carmen*, *Utahování šroubu*, *Don Giovanni* a *La bohème* a tři roky působil v roli hudebního ředitele projektu Glyndebourne On Tour. Jeho vztah s předními vokálními a instrumentálními sólisty zahrnoval v posledních sezonách spolupráci s takovými hvězdami, jako jsou Behzod Abduraimov, Pierre-Laurent Aimard, Piotr Anderszewski, Leif Ove Andsnes, Emanuel Ax, Lisa Batiashvili, Joshua Bell, Jonathan Biss, Yefim Bronfman, Rudolf Buchbinder, Renaud Capuçon, Gautier Capuçon, Ray Chen, Isabelle Faust, Bernarda Fink, Martin Fröst, Julia Fischer, Vilde Frang, Sol Gabetta, Véronique Gens, Christian Gerhaher, Kirill Gerstein, Vadim Gluzman, Karen Gomyo, Augustin Hadelich, Hilary Hahn, Barbara Hannigan, Alina Ibragimova, Janine Jansen, Patricia Kopatchinskaja, Karita

Mattila, Leonidas Kavakos, Sergej Chačatryan, Denis Kožuchin, Lang Lang, Igor Levit, Jan Lisiecki, Albrecht Mayer, Johannes Moser, Viktoria Mullova, Anne-Sophie Mutter, Kristine Opolais, Stéphanie d'Oustrac, Emmanuel Pahud, Olga Peretiatko, Jean-Guihen Queyras, Josef Špaček, Jean-Yves Thibaudet, Daniil Trifonov, Simon Trpčeski, Mitsuko Uchida, Klaus Florian Vogt, Yuja Wang, Frank Peter Zimmermann, Alisa Weilerstein a Nikolaj Znaider. Za své nahrávky získal řadu nominací a ocenění. V roce 2021 získala deska s houslovými koncerty Martinů a Bartóka, kterou natočil s Bambereskými symfonikami a Frankem Peterem Zimmermannem (vydavatelství BIS), nominaci na Gramophone Award. V témže roce byla jeho nahrávka Dvořákova *Houslového koncertu* se Symfonickým orchestrem Bavorského rozhlasu a Augustinem Hadelichem nominována na cenu Grammy. V roce 2020 získaly dvě jeho desky – klavírní koncerty Antonína Dvořáka a Bohuslava Martinů s Ivo Kahánkem (Supraphon) a opera *Vanessa* z Glyndebourne Festival (Opus Arte) – ocenění BBC Music Magazine Award. K jeho dalším deskám patří Dvořákova a Brahmsova symfonie s Bambereskými symfonikami (Tudor), Sukův *Asrael* se Symfonickým orchestrem Bavorského rozhlasu (BR Klassik) a Dvořákova *Requiem* a *Te Deum* s Českou filharmonií (Decca). Jakub Hrůša studoval dirigování na Akademii múzických umění v Praze, mimo jiné u Jiřího Bělohlávky. Momentálně je prezidentem sdružení International Martinů Circle a Společnosti Antonína Dvořáka. Stal se prvním držitelem Ceny sira Charlese Mackerrase. V roce 2020 od Akademie klasické hudby převzal Cenu Antonína Dvořáka a spolu s Bambereskými symfonikami získal Bavorskou státní cenu za hudbu.

Conductor

Jakub Hrůša is the chief conductor of Bamberger Symphoniker, principal guest conductor of the Czech Philharmonic and former principal guest conductor of Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia. In the past, he held the same position

with the London Philharmonia Orchestra. He is a frequent guest of the world's most famous orchestras. He has an extremely close relationship with the Vienna and Berlin Philharmonics, the Bavarian Radio Symphony Orchestra, the Munich Philharmonic, the Leipzig Gewandhaus Orchestra, the Staatskapelle Dresden, the Zurich Tonhalle Orchestra, the Lucerne Festival Orchestra, the Orchestre de Paris, the Philharmonic Orchestra of French Radio, the NHK Symphony and Mahler's Chamber Orchestra. In the United States, he collaborates with the Cleveland Orchestra, the New York Philharmonic, the Chicago Symphony Orchestra and the Boston Symphony Orchestra. As an opera conductor, he prepared performances for the Vienna State Opera (*The Makropulos Affair*), the Royal Opera House, Covent Garden (*Carmen*), the Opéra National de Paris (*Rusalka* and *The Merry Widow*) and the Zurich Opera (*The Makropulos Affair*). In the 2021/2022 season, he returned to the Royal Opera House to stage Wagner's *Lo-hengrin*. For the Salzburger Festspiele 2022 he staged Janáček's *Katya Kabanova*. He is also a regular guest at the Glyndebourne Festival where he staged the operas *Vanessa*, *The Cunning Little Vixen*, *A Midsummer Night's Dream*, *Carmen*, *The Turn of the Screw*, *Don Giovanni* and *La bohème* and served as Musical Director of the Glyndebourne on Tour Project for three years. In recent seasons, his relationships with leading vocal and instrumental soloists included collaboration with such stars as Behzod Abduraimov, Pierre-Laurent Aimard, Piotr Anderszewski, Leif Ove Andsnes, Emanuel Ax, Lisa Batiashvili, Joshua Bell, Jonathan Biss, Yefim Bronfman, Rudolf Buchbinder, Renaud Capuçon, Gautier Capuçon, Ray Chen, Isabelle Faust, Bernarda Fink, Martin Fröst, Julia Fischer, Vilde Frang, Sol Gabetta, Véronique Gens, Christian Gerhaher, Kirill Gerstein, Vadim Gluzman, Karen Gomyo, Augustin Hadelich, Hilary Hahn, Barbara Hannigan, Alina Ibragimova, Janine Jansen, Patricia Kopatchinskaja, Karita Mattila, Leonidas Kavakos, Sergej Chatchatryan, Denis Kozuchin, Lang Lang, Igor Levit, Jan Lisiecki, Albrecht Mayer, Johannes Moser, Viktoria Mullova, Anne-Sophie Mutter, Kristine Opolais, Stéphanie d'Oustrac, Emmanuel

Pahud, Olga Peretyatko, Jean-Guihen Queyras, Josef Špaček, Jean-Yves Thibaudet, Daniil Trifonov, Simon Trpczeski, Mitsuko Uchida, Klaus Florian Vogt, Yuja Wang, Frank Peter Zimmermann, Alisa Weilerstein and Nikolaj Znaider. He received numerous nominations and awards for his recordings. In 2021, the album with Martinů's and Bartók's violin concertos, recorded with the Bamberger Symphoniker and Frank Peter Zimmermann (BIS publishing house), received a nomination for the Gramophone Award. In the same year, his recording of Dvořák's *Violin Concerto* with the Bavarian Radio Symphony Orchestra and Augustin Hadelich was nominated for a Grammy Award. In 2020, two of his records the piano concertos by Antonín Dvořák and Bohuslav Martinů with Ivo Kahánek (Supraphon) and the opera *Vanessa* from the Glyndebourne Festival (Opus Arte) – won the BBC Music Magazine Award. His other records include Dvořák's and Brahms' symphonies with the Bamberger Symphoniker (Tudor), Suk's *Asrael* with the Bavarian Radio Symphony Orchestra (BR Klassik) and Dvořák's *Requiem* and *Te Deum* with the Czech Philharmonic (Decca). Jakub Hrůša studied conducting at the Academy of Performing Arts in Prague, under the renowned Jiří Bělohlávek, among other teachers. He is currently President of the International Martinů Circle and the Antonín Dvořák Society. He is the first person awarded the Sir Charles Mackerras Prize. In 2020 he received the Antonín Dvořák Prize from the Academy of Classical Music and, together with the Bamberger Symphoniker, the Bavarian State Music Prize.

Jan Bartoš

Klavír

Zahraniční tisk označuje Jana Bartoše za „jednoho z nejlepších evropských klavíristů“ a „emotivního a kultivovaného interpreta“. Vystupuje na sólových recitálech, s významnými orchestry a na koncertech komorní hudby po celém světě. Jeho nahrávky pro vydavatelství Supraphon si vysloužily mezinárodní uznání kritiků z časopisů Gramophone, Diapason, BBC Music Magazine, The Times, American Record Guide, The Guardian a dalších. V této sezoně Bartoš provede Beethovenův *Klavírní koncert* č. 5 se Staatskapelle Berlin pod vedením Jakuba Hrůši, Martinů *Klavírní koncert* č. 5 s Bamberckými symfoniky a Jakubem Hrůšou a Beethovenův *Klavírní koncert* č. 3 s Vídeňskými symfoniky a Petrem Popelkou. Mezi nadcházející projekty patří také turné po USA s recitály a mistrovskými kurzy v New Yorku, San Franciscu, Clevelandu, Ojai a Madisonu a uměleckou rezidenci na Brownově univerzitě a turné po Velké Británii s recitály v Londýně, Manchesteru, Nottinghamu a Yorku. V předchozích sezonách Jan Bartoš vystoupil na mezinárodních festivalech, např. Pražské jaro, San Francisco International Piano Festival, Hong Kong Arts Festival, Piano aux Jacobins v Toulouse, Spinacorona v Neapoli. Jeho nejnovější album z roku 2023 představuje klavírní díla Miloslava Kabeláče a Bedřicha Smetany. Album získalo pěťhvězdičkovou recenzi v BBC Music Magazine: „Jedna z nejlepších a určitě nejpodnětějších nahrávek české klavírní tvorby za poslední roky.“ CD získalo nominaci na prestižní německé ocenění Preis der Deutschen Schallplattenkritik. Jan Bartoš nedávno nahrál *Klavírní koncert* Viktora Ullmanna s Bamberckými symfoniky a Jakubem Hrůšou pro Supraphon a Bayerische Rundfunk. První studiová nahrávka *Klavírního koncertu* Vítězslava Nováka s Jakubem Hrůšou a Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu získala Cenu Anděl za nejlepší klasické album roku 2020. V roce 2019 natočil Jan Bartoš klavírní dílo Leoše Janáčka, které se setkalo s velkým ohlasem kritiky. Získal ocenění Editor's Choice britského časopisu Gramophone a NPR zařadila nahrávku do svého výběru „10 alb klasické hudby, která předznamávají příští desetiletí“. Mezi jeho další CD vydaná Supraphonem

patří dvojalbum Beethovenových sólových klavírních děl a Mozartových koncertů s Českou filharmonií a Jiřím Bělohlávkem. Beethovenovo album získalo pěťhvězdičkovou recenzi v BBC Music Magazine: „Vše na této nahrávce je vynikající. Jeho podání *Arietty z op. 111* je nevýslovně úchvatné.“ Jan Bartoš byl posledním žákem Ivana Moravce. Po studiích v České republice u Martina Ballýho a Miroslava Langera pokračoval ve zdokonalování svého umění v zahraničí pod vedením Alfreda Brendela, Leona Fleishera, Jamese Tocca a Zenona Fishbeina. Alfred Brendel na jeho adresu poznamenal: „Jan Bartoš je jedním z mých nejúchvatnějších a nejvíce strhujících mladých kolegů. V jeho osobě se spojuje virtuozita s hluboce seriózní muzikálností.“

Piano

The international press has described Jan Bartoš as “one of the finest European pianists” and “an emotional and sophisticated interpreter”. He has appeared in solo recitals, with major orchestras and in chamber music concerts worldwide and enjoys a prolific recording career as an exclusive artist on the Supraphon label. His recordings have earned international critical praise from critics at Gramophone, Diapason, BBC Music Magazine, The Times, American Record Guide and The Guardian among other outlets. The highlights of the upcoming season (2024/2025) include: Beethoven's *Piano Concerto No. 5* with Staatskapelle Berlin under Jakub Hrůša, Martinů's *Piano Concerto No. 5* with Bamberger Symphoniker and Jakub Hrůša, Beethoven's *Piano Concerto No. 3* with Wiener Symphoniker under Petr Popelka, a tour in the USA with recitals and master classes in New York, San Francisco, Cleveland, Ojai and Madison, an Artist Residency at Brown University, and a tour in the UK including London, Manchester, Nottingham and York. In the previous concert seasons, Jan Bartoš performed in internationally acclaimed festivals such as the Prague Spring, the San Francisco International Piano Festival, the Hong Kong Arts

Festival, the Piano Aux Jacobins in Toulouse, the Spinacorona Napoli. In February 2023 Jan Bartoš's most recent CD was released worldwide introducing to the world unknown gems of Czech piano music of Miloslav Kabeláč and Bedřich Smetana. The BBC Music Magazine critically acclaimed the recording with a 5-star review, and the album was nominated to the Preis der Deutschen Schallplattenkritik. He also recently recorded Viktor Ullmann's Piano Concerto with the Bamberger Symphoniker and Jakub Hrůša, for Supraphon and the Bayerische Rundfunk. His critically acclaimed CD release of Vítězslav Novák's Piano Concerto with Jakub Hrůša and the Prague Radio Symphony Orchestra won the Anděl Award, the Czech Republic's highest recording prize in the Best Classical Album category. In 2019, Bartoš recorded solo piano works of Leoš Janáček for Supraphon to great critical acclaim. Gramophone selected it as Editor's Choice, noting that it "*easily stands alongside reference Janáček offerings*," and NPR Music included the recording in "10 Classical Albums To Usher In The Next Decade." Bartoš's other notable CDs on Supraphon include a double album of Beethoven's solo piano works and Mozart Concertos with the Czech Philharmonic and Jiří Bělohlávek. The Beethoven album received a 5-star review from the BBC Music Magazine: "*Everything in this recording is outstanding. The Arietta of Op. 111 is here gorgeous beyond words*." Jan Bartoš was the last pupil of Ivan Moravec. Following his studies in the Czech Republic with Martin Ballý and Miroslav Langer, he continued to hone his artistry abroad under the guidance of Alfred Brendel, Leon Fleisher, James Tocco, and Zenon Fishbein. Alfred Brendel endorsed Jan Bartoš's playing with the following: "*Jan Bartoš is one of my most impressive and exciting young colleagues. In him, virtuosity is coupled with deeply serious musicianship*."

